

L'Estat espanyol, les pensions i la judicialització de la política

Gonçal Bayó i Canut. Economista. Membre de la sectorial d'Economia de l'ANC. (Juliol, 2016)

“No s'entén com la ciutadania espanyola en general, i alguns polítics en particular, permeten que la manipulació de la justícia pels poders polítics faci retrocedir a passos gegantins el que era un estat democràtic portant-lo cap a una dictadura de dretes, nacionalcatòlica i econòmicament neoliberal.”

No ens ha de sorprendre que l'acord pres pel Parlament de Catalunya sobre les conclusions de la Comissió d'Estudi del Procés Constituent fos impugnat pel Govern de l'Estat i suspès pel Tribunal Constitucional (TC). Ja hi estem acostumats. Aquesta greu i punyent polèmica neix amb l'aprovació, per part del Partit Popular (PP), de la Llei 15/2015, de reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, que el converteix en una eina juridicopolítica al servei dels governs espanyols, i que no té res a veure amb la funció d'arbitratge que li atorga la Carta Magna espanyola.

Sense estendre'm en temes de legalitat o de legitimitat, vull deixar constància que, com ho demostren les trenta-dues lleis catalanes suspeses pel TC, a Catalunya i per als catalans, aquest tribunal ha esdevingut l'eina de l'Estat per a resoldre els problemes exclusivament polítics. Les suspensions són requerides pel Govern central i el TC les executa immediatament. Alhora ens arriben, fins i tot des de les més altes esferes institucionals i polítiques, tota mena d'injúries, insults, menyspreus i amenaces, inacceptables en qualsevol estat democràtic i de dret.

No s'entén com la ciutadania espanyola en general, i alguns polítics en particular, permeten que la manipulació de la justícia pels poders polítics faci retrocedir a passos gegantins el que era un estat democràtic portant-lo cap a una dictadura de dretes, nacionalcatòlica i econòmicament neoliberal. Aquesta és la resposta dels principals partits polítics de l'Estat al canvi. Ells saben que no tenen cap intenció de canviar res.

Hi ha col·lectius, com els més de vuit milions de jubilats i la resta de pensionistes no contributius, que no s'adonen —o que ho volen fer veure, pels dubtes i les pors inculcades per tots els partits i governs espanyols durant els 40 anys de «transició»— del greu problema de les pensions, que, per decisió del PSOE primer i després del PP, des de fa set anys no guanyen poder adquisitiu i han deixat d'actualitzar-se amb l'IPC, alhora que es redueix de manera alarmant el fons de reserva de la Seguretat Social, que en quatre anys ha passat de 64.000 a 24.000 milions d'euros, suficients per a poc més de dos anys.

L'Estat sembla indiferent a la precarietat dels seus ciutadans, no només dels pensionistes. Quan el govern del PP promet que el 2020 hi haurà 20 milions de persones ocupades, s'oblida de dir en quines condicions, amb quins tipus de contractes i amb quins salaris. Sense un canvi radical, els contribuents del 2020 podrien ser tan precaris com els pensionistes.

Ens amaguen que la massa salarial per treballador en actiu és la més baixa de la Unió Europea després de Grècia, i que els ingressos per cotitzacions del conjunt de treballadors (sumades les aportacions d'empreses i treballadors) sovint obliga a recórrer al fons de reserva per a poder pagar les pensions. Amb l'actual sistema de pensions, si continua igual, el fons quedarà exhaurit en poc més de dos anys, sense cap perspectiva que hagi superàvits que permetin tornar-lo a dotar.

La solució que pretén aquest govern no és cap altra que aconseguir més ingressos amb la creació de nous impostos. Les pensions són el 40% de les despeses de l'Estat espanyol. Es poden garantir les pensions si es mantenen les condicions actuals? La resposta és No!!